

“Si soc així és perquè vaig néixer a Celrà”

“M’agrada combinar patrimoni, oci, cultura, i aquest espai, amb el futur centre d’interpretació de les Gavarres, és ric”

“Si no hagués nascut a Celrà no faria teatre”

Comencem pel final. Per la fotografia gran que il·lustra aquest passeig, que vam fer just fa una setmana amb el paisatge de tardor en estat de gràcia després de la pluja persistent i necessària caiguda dia sí i dia també aquesta primera quinzena de novembre. El matí apuntava tristori, en Quim Puig tenia por que la pluja que l’havia acompanyat en el trajecte en cotxe li espatllés la sessió fotogràfica i la grisor imperava en el cel atorgant-li, però, un aire respectuós, gairebé de misericòrdia, amb la natura que ha de morir per poder renéixer i amb la periodista, el fotògraf i l’alcalde, els quals, des de la Torre Desvern de Celrà, contemplaven la vista que ofereix el seu mirador; una silueta urbana de Celrà que fuig de la Fàbrica. Des de la Torre Desvern, s’hi veu el campanar de l’església, el bloc d’edificis on va viure l’alcalde, els Pirineus, l’esplendor del verd de les Gavarres, que “han salvat” els celranencs durant la pandèmia. I el protagonista de l’entrevista donant preeminència a l’entorn, que és el que l’ha fet ser com és. El so del tren i els ocells piulant ens van despertar del somieig.

“Recordo un moment, després del confinament, en què vaig pujar amb la canalla i hi havia un músic tocant el saxo, un grup de joves estirats al prat, una celebració d’aniversari sota el porxo...”, explica l’alcalde de Celrà, des de fa vuit mesos, David Planas Lladó (Celrà, 1972). El 29 de març va jurar el càrrec rellevant a mig mandat Dani Cornellà, que se centra en la seva tasca de diputat al Parlament. Explica que ha triat la Torre Desvern com a punt de cloenda del passeig perquè és un espai a recuperar pels veïns de Celrà. Un lloc de tranquil·litat a dos minuts del nucli urbà, al costat del parc de les Olors, per anar-hi a llegir, a meditar o simplement a badar. “M’agrada la idea de barrejar patrimoni, oci, cultura, i aquest és un espai ric”, assenyala l’alcalde. La Torre Desvern és un edifici d’arquitectura militar medieval que amb el pas del temps es va convertir en masia. Des de la cessió de la propietat per part de la família Cors Guinart a l’Ajuntament de Celrà, s’hi han fet diferents actuacions que han de permetre, amb ajuts europeus del fons Feder i també de la Generalitat, fer-hi un centre d’interpretació de les Gavarres. La previsió és tenir-lo l’any vinent.

Tot i aquest ambient bucòlic que s’olora amb la terra mullada, es percep amb els canvis de colors i evoca l’entorn de la Torre Desvern, quan hi arribem amb la furgoneta de l’alcalde –fem el passeig com si acompanyéssim l’actor David Planas a una representació de Ventura o Elda i Daniel– uns brètols han fet malbé les tanques protectores. De nit s’hi fan botellots i l’alcalde es lamenta de l’incivisme al mateix temps que es treballa per a activitats per al jovent.

Des del mirador de la Torre Desvern, es pot veure el bloc d’edificis, pintat de groc, on va viure David Planas. L’alcalde, però, ha volgut començar aquesta ruta personal i molt vinculada al territori ensenyant-nos la casa de la infantesa, la que va ser la llar familiar fins als 8 anys. Ara està enmig del polígon, envoltada de naus, però quan Planas era petit hi havia camps i els carrers no estaven asfaltats i el que ara és un jardí assalvatjat, a final dels anys setanta, eren rengleres de presseguers i cirerers i amb la germana anaven amb bicicleta fins que la mare sortia i a crit de “a taula” sabien que era hora de tornar. Un reguitzell de records d’infant d’uns temps passats, segurament compartits per tota una generació que s’acosta a la cinquantena, que ha conegut la vida de poble, més enllà dels estius, i que ha fet dit d’adolescent per anar fins al Pont Major, a l’institut, amb la seguretat i confiança que algun conductor de Celrà et pujaria. Per David Planas, més que l’evocadora nostàlgia, aquest primer punt del passeig és l’inici de la seva relació amb la terra, amb el paisatge amb el qual ha crescut i s’ha fet.

Els pares venien de la pagesia i a casa hi havia un espai per guardar-hi els tractors i la maquinària. “Aquí vaig començar a estimar la terra; era el meu pati de jugar. Era molt maco sobretot en l'època de segar, de recollir els fruits perquè hi havia molt de moviment.” Evoca la llibertat, el fet de no tenir límits, la que dona poder créixer en aquest entorn, però sobretot reconeix ser afortunat per tenir un sostre. Passem per aquest pati de la infantesa i, mentre el fotògraf busca el millor angle, David Planas m'assenyala el lloc on hi havia el gronxador i l'arbre de Nadal. Va créixer massa i el van haver d'enderrocar.

L'escola L'Aulet és un punt cabdal del recorregut. És un referent pel fet de ser la primera escola pública, laica i en català de les comarques gironines. Entre els que ho van impulsar hi havia els pares. Si l'educació marca la vida personal, en el cas de David Planas a L'Aulet li van inocular “el verí del teatre”.

“Estava representant Ventura i va venir un company de classe a veure'm i em va recordar que en una entrevista que ens van fer a 6è d'EGB sobre el teatre a l'aula vaig dir clarament que jo volia fer teatre.” L'anècdota la recorda David Planas a propòsit d'una vocació que s'ha fet professió i que ara pot combinar amb l'alcaldia: “No puc passar-me dos mesos centrat a assajar una nova producció però sí que puc girar amb bolos de Ventura i Elda i Daniel i els contes amb Estrambòtics.” En el pla educatiu de L'Aulet, s'hi destaca l'eix artístic, una línia que ja es va marcar des dels inicis de l'escola. David Planas recorda les classes de plàstica amb l'artista Quim Corominas i les obres de teatre que anualment feien amb els companys de classe. A L'Aulet hi va fer de monitor al menjador i també n'ha estat el primer assessor teatral. Ara hi van els seus fills. Fem les fotos i és l'hora del pati. D'entre la mainada que juga, apareix el seu fill Quel, que saluda el pare des d'una tanca que no pot saltar. Els crits d'“alcalde, alcalde” a tall de salutació tanquen la segona parada d'aquest bolo i em recorden que en la presa de possessió va voler que hi fos present la mainada.

Aturats encara en la infantesa de l'alcalde, fem cap a la plaça del poble, antic centre de Celrà. Els records fan flaire dels calamars a la romana “únics a la demarcació”, precisa David Planas, del bar Sport i de les llepolies que comprava a Can Pep i Ca la Tresita quan acompanyava l'avi a missa, perquè en sortir, amb les 5 pessetes, es comprova una llaminadura. “S'hi corria, s'hi jugava a pilota... amb el pas dels anys el centre s'ha anat desplaçant i aquesta part ha quedat buida”, assenyala. L'alcalde explica, però, que es pot recuperar la vida perduda, reactivar el moviment, amb la instal·lació de famílies joves: “Els nens han de tornar-hi a córrer; la plaça s'ho mereix.”

En la conversa a la furgoneta, en direcció a l'Ateneu, en Quim Puig li fa broma sobre ser actor i ser alcalde. “Quan anava a explicar contes començava dient: soc en David Planas i soc contista i visc del cuento sense ser polític”, comenta, enriolat, tot recordant la diferència entre la política municipal i la que es fa en els passos perduts al Parlament. “Celrà és un poble i el porto a la sang; si soc així és perquè vaig néixer aquí. Segurament, si no hagués nascut a Celrà no estaria fent teatre.”

Arribem a l'Ateneu de Celrà, que amaga els seus aires modernistes a la plaça de l'Estatut. “Aquí és on vaig començar a tocar escenari; no professionalment, sinó amb el grup amateur del poble, quan tenia 15 anys”, explica. En guarda molts records entranyables de representacions fetes, començant pels Pastorets. Aquí va ser on el verí del teatre va començar a explotar. I l'alcalde actor recorda un punt d'inflexió concret, una obra que dirigia Mercè Mas, la qual el corregia constantment en la manera que tenia de baixar les escales. “Va ser llavors que vaig pensar que això del teatre s'ha d'aprendre, s'ha d'estudiar, no només no tenir vergonya i dir un text.” A l'Ateneu de Celrà, l'avi també hi feia de maquinista de cinema, de la sala que hi havia hagut. “Amb 25 pessetes veies dues pel·lícules i et compraves un Popeye”, recorda.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 22-11-2021, Pàgina 20

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/10-administracions/2059210-si-soc-aixi-es-perque-vaig-neixer-a-celra.html>